

HOOFDSTUK 2

Na een slapeloze nacht, waarin haar gedachten als onophoudelijke draaikolken door haar hoofd bleven razen, trok Anna de voordeur achter zich dicht. Het was tijd om te doen wat gedaan moest worden.

Ze liep naar haar grijze Mini Cooper, die keurig naast het huis geparkeerd stond. Nou ja, 'huis'. Het was eigenlijk een royale vrijstaande bungalow met een weelderige achtertuin. De tuin stond vol bloemen en planten, zorgvuldig geselecteerd zodat er elk seizoen iets moois bloeide. Het resultaat was een explosie van kleur, ongeacht de tijd van het jaar.

Tuinieren was Anna's grote passie. Zodra het weer het toeliet, was ze in de tuin te vinden, met haar handen in de aarde en haar hoofd leeg van zorgen. Ze had er ook alle tijd voor. Jacob, haar man, had een goedbetaalde baan voor de overheid. Hij verdiende hiermee meer dan genoeg om hen een comfortabel leven te bieden. Alles was perfect. Toch?

Anna startte de auto, de grindsteentjes knisperden onder de banden. Het was niet ver naar het politiebureau, een minuut of twintig, dan zou ze er zijn. De rit ging in een waas aan haar voorbij; ze reed op automatische piloot. Haar gedachten buitelden over elkaar heen. Wat zou de rechercheur van haar willen? Welke vragen zouden ze stellen? Zou ze iets te horen krijgen over Jacob dat haar wereld nog verder op zijn kop zou zetten? Alleen al die gedachte maakte dat een zware knoop zich in haar maag vormde. Ze probeerde zichzelf te kalmeren: "Speculeren heeft geen zin, wacht het maar

gewoon af.” Maar het hielp weinig; de misselijkheid bleef, als een ongenode gast die haar de hele rit gezelschap hield.

De deur viel zachtjes achter haar dicht en ze bleef even zitten, haar handen in haar schoot gevouwen. De kamer was simpel: een houten tafel, twee stoelen aan weerszijden, een paar onopvallende schilderijen aan de muur. Het felgele licht van de lampen boven haar zorgde ervoor dat ze zich een beetje ongemakkelijk voelde. Het was te helder, te onpersoonlijk.

Ze keek naar de man die tegenover haar was gaan zitten. Hij had geen uniform aan, zijn houding was professioneel maar kwam ook vriendelijk over. Zijn gezicht was ernstig, maar zijn ogen straalden medeleven uit.

“Mevrouw Vos,” begon hij zacht terwijl hij een dossier op tafel legde, “allereerst wil ik nogmaals mijn medeleven betuigen met uw verlies.”

Ze knikte langzaam, haar blik was vaag, niet helemaal bij de situatie. Ze had nog niet volledig kunnen verwerken wat er was gebeurd. Het leek te onwerkelijk. Het gesprek voelde onwerkelijk, alsof ze zich ergens anders bevond. Maar de man tegenover haar was geduldig. Hij leunde naar voren, zijn stem kalm.

“We willen u niet onnodig lastigvallen, maar we moeten enkele dingen verifiëren. Dit is een standaardprocedure na een ongeluk. We willen alleen uw kant van het verhaal horen en we zullen verder niets doen zonder uw goedkeuring.” Hij hield even in en voegde toe: “Alles wat u zegt kan helpen om duidelijkheid te krijgen. We willen begrijpen wat er is gebeurd.”

Ze knikte, haar gedachten nog steeds ver weg. Haar ogen schoten af en toe naar de tafel. De stilte voelde zwaar, maar het was niet ongemakkelijk. De man gaf haar ruimte om na te denken, zonder haar op enige manier onder druk te zetten.

"Was er iets ongewoons de afgelopen dagen?" vroeg hij uiteindelijk, zijn stem bleef zacht, maar de vraag was duidelijk bedoeld om de feiten te begrijpen, zonder onnodige druk uit te oefenen.

"Nee..." haar stem klonk schril alsof ze al een eeuwigheid niet gesproken had. "Niks ongewoons." Ze zuchtte diep, haar handen vouwden zich strakker. "Ik... het was een ongeluk. Een verschrikkelijk ongeluk."

De rechercheur knikte, zijn blik bleef begripvol. "We willen alleen zeker zijn dat alles op zijn plaats valt, mevrouw Vos. We gaan het rustig aan doen."

De lucht in de kamer leek iets minder zwaar. Hij leunde achterover, zijn notitieboekje open, maar hij maakte geen haast. "Ik kan me voorstellen dat dit alles erg overweldigend is voor u. We zullen u niet langer vasthouden dan nodig is."

De ruimte voelde ineens wat groter, minder intens. Het voelde nog steeds als een officieel gesprek, maar het was vriendelijker dan ze had verwacht. Toch voelde ze zich niet helemaal op haar gemak. Het was een vreemde situatie; alles was in minder dan vierentwintig uur veranderd. Maar de manier waarop de rechercheur haar benaderde, zonder meteen te oordelen, stelde haar iets meer op haar gemak.

"Heeft u kinderen, mevrouw Vos?"

"Nee," antwoordde Anna, haar stem even haperend. "Jacob en ik... hadden geen kinderen."